

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 1Csp/114/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204370
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Kyseľová
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2019:5817204370.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo, sudkyňou JUDr. Gabrielou Kyseľovou, v právnej veci žalobkyne: J. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. nad O. XX, XXX XX E., právne zastúpená: JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42 350 026, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, v konaní o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému sa proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na súd dňa 25.09.2017 sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému určenia, že úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy č. 4206052293 zo dňa 20.06.2012 uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, určiť, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. 4404026897 zo dňa 07.04.2014 zatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov.

2. Žalobu odôvodnila tým, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo dňa 20.06.2012 k uzatvoreniu Úverovej zmluvy č. 4206052293 (ďalej len „Zmluva 1“) a dňa 07.04.2014 k uzatvoreniu Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. 4404026897 (ďalej len „Zmluva 2“, spolu aj „Zmluvy“), ktoré sú v zmysle ust. § 52 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení spotrebiteľskými zmluvami. Tieto neobsahujú všetky zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia Zmlúv (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) požadované náležitosti, a preto úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe týchto Zmlúv je bezúročný a bez poplatkov.

Naliehavý právny záujem na určení, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov vyvodzovala žalobkyňa z potreby odstránenia právnej neistoty v právnom vzťahu medzi ňou a žalovaným a poukázala na ust. § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení a v tej súvislosti poukázala aj na rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 9Co/309/2014 zo dňa 25. 05. 2017, v zmysle ktorého „Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení treba skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972) a ďalej poukázala, že v zmysle ustálenej súdnej judikatúry (porovnaj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. ICo/27/2013 alebo 15Co/339/2015] je potrebné zohľadňovať skutočnosť, že spotrebiteľ

má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybnované na základe neplatnej spotrebiteľskej zmluvy. Nie je pritom podstatné, či došlo či už zo strany spotrebiteľa alebo dodávateľa k uplatneniu práva na plnenie. Spotrebiteľ má právo, aby nebol obťažovaný hrozbou uplatnenie účinkov neplatnej zmluvy, ktorej neplatnosť nebola autoritatívnym rozhodnutím súdu určená. Zmyslom určovacej žaloby je nadobudnutie právnej istoty spotrebiteľa vo vzťahu k plneniam poskytovaným dodávateľovi..., a rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/224/2013 zo dňa 12.2.2014, v zmysle ktorého „... zvýšená ochrana spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch v spotrebiteľských zmluvách musí mať za následok aj poskytnutie procesných prostriedkov na takúto ochranu. Pri hodnotení naliehavého právneho záujmu v spotrebiteľských zmluvách treba vychádzať z princípov zvýšenej ochrany spotrebiteľa danej nielen komunitárnou, ale aj vnútroštátnou právnou úpravou...“. To znamená, že v zásade bude daný naliehavý právny záujem na určení každej skutočnosti, ktorá môže mať vplyv na zmluvný vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, čo zodpovedá požiadavke, aby z úradnej povinnosti rozhodnutie súdu bolo spôsobilé ovplyvniť právne postavenie žalobcu. Dokonca bude postačujúce aj to, ak rozhodnutie bude mať vplyv na postavenie spotrebiteľa k tretej osobe, ktorá nie je účastníkom konania. V prípade, ak zmluva nesplnía zákonom požadované náležitosti zákon č. 129/2010 Z. z. zakotvuje, že úver poskytnutý na základe takejto zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Bez toho, aby túto skutočnosť konštatoval príslušný súd, žalobkyňa by mala pokračovať v splácaní úveru vrátane príslušenstva napriek tomu, že podľa žalobkyni dostupných informácií ma istinu úverov už zaplatenú (dokonca preplatenú) a bez takéhoto určenia by od nej žalovaný mohol naďalej žiadať doplatiť príslušenstvo, na ktoré nemá nárok. Žalobkyni by tak voči žalovanému vznikol titul na vydanie bezdôvodného obohatenia, čomu sa dá určovacou žalobou predísť. S poukazom na vyššie uvedené možno podmienku existencie naliehavého právneho záujmu považovať za splnenú.

Zmluvou 1/ bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský (hotovostný) úver vo výške 3 600,- Eur, ktorý mala splatiť v 84-och mesačných splátkach po 85,69 Eur. V Zmluve 1/ absentuje správne uvedená celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, nakoľko zo súčiny počtu a výšky mesačnej splátky je zrejmé, že celková suma, ktorú musí dlžník zaplatiť dosahuje 7 197,96 Eur (a nie 6 690,6 Eur, ako uvádza v Zmluve 1/ žalovaný). V Zmluve 1/ tiež nie je dostatočne určito uvedená hodnota RPMN - rozpätie od 21,4 % do 22,1 % nie je dostatočne určitým vyjadrením pre naplnenie zákonných požiadaviek a žalobkyňa poukazuje na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/83/2017 zo dňa 27. 04. 2017, v ktorom konaní bol žalovaný účastníkom a v ktorom súd skonštatoval, že zákon č. 129/2010 Z. z. zakotvuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ods. 2 a jednou z nich je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov definovanej v §2 písm. i) ako celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Ako vyplýva z listinného dôkazu - zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 05.12. 2012 (č. 1.7), v rubrike pod číslom 39 obsahuje údaj o RPMN od 50,8 do 56,8 % s odkazom, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru a klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Takéto dojednanie RPMN je nedostatočné a v rozpore s uvedenou právnou úpravou. Žalobkyňa navyše poukázala na to, že podľa výpočtu RPMN na portáli www.fininfo.sk <<http://www.fininfo.sk>> je hodnota RPMN vo výške 24,78 %, t. j. mimo v Zmluve uvedeného rozpätia.

Zmluvou 2/ bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský (hotovostný) úver vo výške 850,-Eur, ktorý mala splatiť v 60-tich mesačných splátkach po 30,85 Eur. V Zmluve 2/ absentuje správne uvedená celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, nakoľko zo súčiny počtu a výšky mesačnej splátky je zrejmé, že celková suma, ktorú musí dlžník zaplatiť dosahuje 1 851,- Eur (a nie 1 542,- Eur, ako uvádza v Zmluve 2/ žalovaný). V Zmluve 2/ tiež nie je správne uvedená výška RPMN, ktorá pri prepočte podľa internetového portálu dosahuje výšku 41,16 % (a nie 29,7 %, ako uvádza v Zmluve 2/ žalovaný). Žalobkyni nie je zrejmé, z akých údajov vychádzal žalovaný pri výpočte hodnoty RPMN, ako aj pri výpočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom na základe Zmluvy 1/ resp. Zmluvy 2/. Uvedenie nesprávnej hodnoty RPMN a celkovej čiastky spojenej s úverom má rovnaký dôsledok, ako keby tento údaj v Zmluvách chýbal (porovnaj s rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 6Csp/15/2016 zo dňa 25.08.2016 resp. rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20C/181/2014 zo dňa 26.03.2015). V Zmluvách ďalej absentuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia; t.j. obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na rozsudky, v ktorých sa súdy vysporiadali o.i. aj s rozsudkom SD EÚ vo veci C-42/15 napr. rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30. 03. 2017, v ktorom súd konštatoval, že

Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - Zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Súd je preto názoru, že napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje §11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, (rozsudok Krajský súd Žilina sp. zn. 6Co/39/2017 zo dňa 26. 04. 2017, v ktorom konaní bol žalovaný účastníkom). V Zmluvách nie je uvedený ani údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Ako vyplýva z viacerých súdnych rozhodnutí, vymedzenie termínu konečnej splatnosti úveru inak ako dátumom nie je naplnením zákonnej požiadavky v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. V tejto súvislosti žalobkyňa poukazuje na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 12Co/19/2016 zo dňa 30. 03, 2017, v ktorom súd konštatoval, že pod termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je potrebné rozumieť presné dátumové vyčíslenie, aby spotrebiteľ bez akýchkoľvek pochybností získal vedomosť o tom, ktorý je posledný dátum splatnosti jeho záväzku. Zmluvné dojednanie v Obchodných podmienkach „uhradenie poslednej splátky veriteľovi“ nemožno akceptovať ako nepochybné určenie termínu konečnej splatnosti, pretože dlžníkovi nie je zrejmé, o aký konkrétny dátum ide. Konečnú splatnosť úveru nemožno ponechať ani na matematickom výpočte podľa úpravy v zmluve, kedy sa má splatnosť každej splátky odvíjať od splatnosti predchádzajúcej splátky (porovnaj rozsudok Okresného súdu Okresný súd Trnava sp. zn. 22C/172/2016 zo dňa 20. 04. 2017 resp. rozsudok KS Prešov sp. zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30.03.2017). S odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. platného v čase uzatvorenia Zmluvy 1/ je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 písm. b) ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. V zmysle ust § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. platného v čase uzatvorenia Zmluvy 2/ je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y)... á) ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobkyňa konštatuje, že žalovaný napriek tomu, že je subjektom opakovane poskytujúcim spotrebiteľské úvery/porušil svoje povinnosti stanovené zákonom č. 129/2010 Z. z., ktorých znalosť by pre neho mala byť samozrejmosťou, nekonal s odbornou starostlivosťou a v Zmluvách neuviedol všetky obligatórne náležitosti, z ktorého dôvodu nastal zákonom č. 129/2010 Z. z. predpokladaný následok, že úver poskytnutý žalobkyňou Zmluvami je bezúročný a bez poplatkov.

Žalovaný sa k žalobnému návrhu vyjadril písomným podaním doručeným súdu dňa 10.06.2019 a to tak, že k dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti uviedol, že cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, ak je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Mal za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 od 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. aj vtedy pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritéria, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ak je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je účel sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2001 Z.z. dosiahnutý. Názor žalovaného je v súlade aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C- 42/2015, v ktorom sa vyjadril k niektorým náležitostiam úverových zmlúv. V zmysle bodu 71 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Keď: neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť

spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku." V zmysle bodu 72 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Za primeranú by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takej sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vpi na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. V zmysle bodu 73 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...je potrebné povedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie má spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi jednoznačne jasné zrejme, kedy nastane konečná splatnosť úveru, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. f). Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na novú legislatívnu úpravu, ktorú reflektuje v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 15.01.2018 aj Okresný súd Rimavská Sobota v konaní sp. 10Csp/90/2017 v znení: „Okrem toho do pozornosti súd dáva, že už aj právna úprava SR reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe (s odkazom na vyššie citovaný rozsudok súdneho dvora), keď zákon spotrebiteľských úveroch v §9 od 01.05.2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/17 Z. z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru" a v § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iní poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a ". Nakoľko teda zmluva obsahuje všetky náležitosti, nie je možné určiť, že je bez úrokov a bez poplatkov.

Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 4C/40/2014 zo dňa 19.09.2017, ktorý sa v odôvodnení vyporiadal s otázkou dodržania dátumu konečnej splatnosti v úverovej zmluve znením; „Súd preverení úverovej zmluvy o úvere č. 39110377215000 zo dňa 11.11.2009 zistil, že žalovaný neporušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. Z predmetnej úverovej zmluvy, a to konkrétne z bodov 43, 48 a 52 je možné veľmi jednoducho vyvodiť lehotu splatnosti prvej splátky poskytnutého úveru, nasledujúcich splátok ako aj lehotu konečnej splatnosti úveru. V súlade s ustanovením § 1 vyhlášky č. 620/2007 Z.z., ktorou sa vykonávajú ustanovenia §3 ods. 9 zákona č. 258/2001 Z.z., možno považovať uvedenú formu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru za postačujúcu pre účely § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z.. keď ani samotné zákonné ustanovenie výslovne neustanovuje formu, ako má byť termín konečnej splatnosti úveru stanovený. K tvrdenej skutočnosti týkajúcej sa neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru súd považuje za potrebné uviesť, že v uzavretej zmluve je splatnosť dostatočne jasne uvedená a je dostatočne určiteľná." A tiež rozsudok Okresného súdu Poprad, zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017, kde súd v bode 12 konštatoval; „K náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), zákona č. 129/2010 Z.z. súd konštatuje, že v bode 41 zmluvy je uvedený termín konečnej splatnosti „60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci". Podľa názoru súdu, z uvedeného priemerný spotrebiteľ vie bezpečne zistiť dátum termínu konečnej splatnosti úveru, keď zmluva o úvere bola uzavretá 03.09.2015, splatnosť 60 mesiacov, t.j. 5 rokov, termín konečnej splatnosti je 15.09.2020. Súd poukazuje i na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 42/15, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Možno konštatovať, že žalovaný ako veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ mohol vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Súd sa v tomto smere nestotožnil s tvrdením žalobkyne o tom, že nie je zrejme doba trvania zmluvy a konečná splatnosť úveru."

Rovnaký názor zaujal aj Okresný súd Lučenec v rozsudku zo dňa 16.10.2017, sp. zn. 13Csp/132/2017, kde v 25. uviedol, že: „ K otázke vyjadrenia konečnej splatnosti pôžičky (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.) vyjadrenej v zmluve v bode 42 (**), ktoré sú vysvetlené ako „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úver. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcej splátky je vždy 15. deň v kalendárnom

mesiaci počítajúc kalendárny mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka." Vzhľadom na to, že úver bol poskytnutý na dobu 60 mesiacov je ľahko zistiteľné, a to aj priemerným spotrebiteľom, že dátum konečnej splatnosti úveru je 15.10.2018. Uvedené vyplýva aj zo splátkového kalendára predloženého žalobkyňou (č.1.13). Takto uvedený termín konečnej splatnosti je možné bez akýchkoľvek ďalších ťažkostí a prekážok zistiť čo súd dáva do pozornosti aj v súvislosti s rozhodnutím Európskeho súdu pod č. C 42/15 vo veci Home Credit c/a Bíróová. Uvedenie konečného termínu splatnosti súd preto považoval za zákonné nevyvolávajúce dôvod bezodplatnosti a bezmocnosti pôžičky."

Vo vzťahu k námietke členenia splátok s odkazom na § 9 ods. 2 písm. k), neskôr písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výšku, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je potvrdené aj v zmysle vyššie uvedeného rozsudku. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú uvádza vo svojom Uznesení zo dňa 22.02.2018 aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp.zn. 3 Cdo/146/2017, v ktorom sa súd vyjadril k náležitostiam rozkladu splátok nasledovne; nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, i konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zák. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amori dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška", alebo „počet" či „termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

K výške RPMN uviedol, že internetové kalkulačky majú len informatívny charakter (uvedené aj priamo na internetovej stránke), ktorý nie je možné považovať za hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnu hodnotu RPMN, nakoľko tieto portály nie sú kompetentné a smerodajné na vyhodnocovanie správnosti výpočtu RPMN. Jediným oprávneným orgánom, ktorý vzhľadom na zložitosť samotného výpočtu RPMN môže uskutočňovať kontrolu RPMN je Národná Slovenska ako kontrolný orgán nebankových subjektov. Pokiaľ ide o jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené priamo v texte úverovej zmluvy. Poukázal na znenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. a čl. 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica") zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený, teda či má byť výsledok výpočtu napr. vyjadrený vo forme jedného konkrétneho čísla, alebo môže byť vyjadrený, ak je daný dôvod pre takéto jeho vyjadrenie, i vo forme určitého rozpätia ohraničeného minimálnou hodnotou RPMN a jeho maximálnou hodnotou (tak ako to bolo vyjadrené aj v predmetnej úverovej zmluve). Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN „zrozumiteľne a stručne", čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže pravidlá pre výpočet RPMN ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch aj smernicou nedávajú iné kritérium, má žalovaný za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalobcovi úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Tá žalobcovi umožnila porovnanie úveru ponúkaného žalovaným s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu. Nejde teda o prípad, že by žalovaný uviedol nesprávny údaj v neprospech spotrebiteľa, zákon č. 129/2010 Z. z. podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionuje tým, že sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takáto sankcia by nemohla byť považovaná za primeranú, keď žalobca mohol riadne posúdiť rozsah svojich budúcich záväzkov. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie súdneho dvora EÚ zo dňa 16.11.2010 vo veci C-76/10. Aj v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 vyžaduje princíp primeranosti. Z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve č. 4206052293 od 21,4% do 22,1% je žalobcovi ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté. Obdobný názor vyslovil aj Okresný súd Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 190Csp/9/2018.

K celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom žalovaný uviedol, že pri uzatváraní úverovej zmluvy je spotrebiteľ dopytovaný ohľadom možnosti uzatvorenia poisťného. Pokiaľ by nemal o poistenie nemal záujem, v príslušnej kolónke pre poistenie, by bolo uvedené „bez poistenia“. Je len na slobodnom rozhodnutí samotného klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súd Brezo sp. zn. 4C/40/2014. Dojednané poisťné a ani ďalšie alternatívne služby preto v zmysle úpravy § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. nebolo možné započítať do celových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, čo sa nakoniec prejavilo aj v celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom. Bol preto názoru, že nie je možné uvedený postup sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Na záver dal do pozornosti rozhodnutie Okresného súdu Senica sp. zn. 9Csp/188/2010 Z. z., v zmysle ktorého vyplýva, že „nie je to ale nástroj pre špekulácie spotrebiteľa za účelom získania úveru zadarmo akýchkoľvek poplatkov v prípade, keď úver získal na základe jasnej, prehľadnej a zrozumiteľnej zmluvy. Ochrana spotrebiteľa ako slabšej zo zmluvných strán má nepochybne v právnom systéme opodstatnenie, avšak zároveň aj svoje hranice dané ohrozeného, príp. porušeného práva, zásadou rovnosti strán, ako aj ďalšími zásadami princípami ako sú vigilantibus iura, neminem laedere a pod. Bez rešpektovania uvedených zásad princípov by súd skĺzol k formalistickému, nevýchovnému a paternalistickému postup výsledku s neprípustným zvýhodňovaním dlžníka oproti veriteľovi“. Žiadal žalobu zamietnuť.

Súd podľa § 180 CSP konal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu. Obe strany sporu ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania a žiadali, aby súd rozhodol v ich neprítomnosti, keď zároveň poukázali na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo/40/2011 zo dňa 14.09.2011, v zmysle ktorého možnosť zúčastniť sa na súdnom pojednávaní je právom každého účastníka a zálež' výlučne na ňom, či tohto práva využije alebo nie.

Súd vo veci vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súčasť spisu, osobitne s so Úverovou zmluvou zo dňa 20.06.2012 - Zmluva 1/ a Zmluvou o hotovostnom úvere a zmluvou o revolvingovom úvere č. 44040268975000 - Zmluva 2/ uzavretou dňa 07.04.2014, Úverovými zmluvnými podmienkami spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. - hotovostný úver - ďalej len ÚZP, s Úverovými zmluvnými podmienkami spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. - hotovostný úver a revolvingový úver - ďalej len „ÚP“ a ostatnými listinami tvoriacimi súčasť spisu a zistil, že žaloba nie je dôvodná.

Žalobkyňa sa v konaní domáha určenia, že úver poskytnutý na základe uzatvorených zmlúv so žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov a to z dôvodu, že neobsahovali zákonom stanovené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne podľa § 9 ods. 2 písm. f), h), j) a k), preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá dňa 20.06.2012 Úverová zmluva č. 42060522935000 - Zmluva 1/ formou predtlačeneho formulára a dňa 07.04.2014 uzatvorila žalobkyňa Zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere č. 44040268975000 - Zmluva 2/. Predmetné zmluvy sú zmluvami spotrebiteľskými s ohľadom charakteru subjektov, ktoré ju uzatvárali ako veriteľ žalovaný konajúci pri jej uzatvorení a plnení v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (žalovaný je/bol obchodná spoločnosť, predmetom podnikania ktorej je o.i. aj poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom) a ako dlžník žalobkyňa - spotrebiteľ, keďže súd nemal preukázané, že by táto konala pri ich uzatváraní a plnení v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Konkrétne ide o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia, t.j. ku dňu 20.06.2011. Na takýto vzťah je preto potrebné aplikovať okrem ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. aj ustanovenia OZ upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv (§ 52 a nasl. OZ) v znení účinnom v čase vzniku zmluvného vzťahu účastníkov.

6. Z obsahu uzatvorených zmlúv vyplýva a to u Zmluvy 1/, že jej horná časť obsahovala osobné údaje o žalobkyni ako dlžníkovi (pod výrazným označením „klient“ v jej ľavej časti), pod tým údaje o zamestnávateľovi žalobkyne (pod označením „zamestnanie klienta“), pod ktorými je aj časť označená ako „úver“. V tejto časti je o. i. uvedený druh úveru - bezúčelový, ďalej pod bodom 35. - celková výška úveru 3 600 eur, pod bodom 36. celková čiastka splatná spotrebiteľom 6 690 eur, ďalej výška mesačnej splátky - 85,69 eur, počet splátok - 84, pod bodom 39. ročná úroková sadzba 18,66 eur, pod bodom RPMN od 21,4 - 22,1 %, priemerná hodnota RPMN - 19,59 %, pod bodom 42. - termín lehoty

je odkaz na hviezdičku, pod bodom 43. je uvedené poplatok za vedenie účtu 1,99 eur, následne bod 44. - spôsob úhrady splátok poštovou poukážkou a pod bodom 45. - lehota splatnosti - 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Pokiaľ ide o termíny splatnosti splátok tu je odkaz na jednu hviezdičku, pod ktorou je špecifikované, kedy sa stáva splatná prvá splatná - a tá je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru (napríklad mesiac, na ktorý pripadá posledný deň 31. deň) je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.

Pokiaľ ide o Zmluva 2/ jej horná časť tiež obsahovala osobné údaje o žalobkyni ako dlžníkovi (pod výrazným označením „klient“ v jej ľavej časti), pod tým údaje o zamestnávateľovi žalobkyne (pod označením „zamestnanie klienta“), pod ktorými je aj časť označená ako „úver“. V tejto časti je o. i. uvedený typ úveru - 60MP7101B, ďalej pod bodom 34. - celková výška úveru 850 eur, pod bodom 35. celková výška mesačnej splátky - 30,85 eur, ďalej počet splátok - 60, pod bodom 37. ročná úroková sadzba 26,01 eur, pod bodom RPMN od 29,7 %, priemerná hodnota RPMN - 25,82 %, pod bodom 40. - termín lehoty je odkaz na dve hviezdičky, pod bodom 41. je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom 1 542 eur, pod 42. spôsob úhrady splátok - bankovým prevodom, bod 43. Lehota splatnosti splátok 60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Pokiaľ ide o termíny splatnosti splátok tu je odkaz na dve hviezdičky, pod ktorou je špecifikované, kedy sa stáva splatná prvá splatná - a tá je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru (napríklad mesiac, na ktorý pripadá posledný deň 31. deň) je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.

7. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovuje zákon č. 129/2010 Z. z. v § 9, ktorý v odseku 1 vyžaduje písomnú formu pri takejto zmluve, ktorej najmenej jedno vyhotovenie dostane každá zmluvná strana a v odseku 2 sú stanovené zákonom požadované náležitosti takejto zmluvy (okrem všeobecných náležitostí podľa OZ). Nedostatok týchto náležitostí, konkrétne náležitostí, uvedených v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. ten následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a v znení v čase uzatvorenia Zmluvy 2/ podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.

8. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia oboch zmlúv, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (písm. f), celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (písm. g), ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (písm. j), výšku počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (písm. k).

Pokiaľ ide o náležitosť uvedenú pod § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ich uvedenie je cieľom, aby spotrebiteľ, ktorý zmluvu uzatvára mal objektívnu informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. V súdnej veci je uvedená lehota splatnosti 84 Zmluva 1/ a 60 mesiacov Zmluva 2/ po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci s tým, že k zmluvám bol priložený splátkový kalendár, kde je uvedené poradie splátky (číslo), dátum splatnosti splátky, jej výška (a tiež dátum, kedy bola splátka zaplatená a v akej výške). Z týchto v zmluvách uvedených údajov je zrejmé, že zmluvy obsahuje jednak objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých priemerný spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, teda náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. V tejto súvislosti súd poukazuje rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, podľa ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy

týchto splátok. Teda postačí, ak spotrebiteľ disponuje informáciou, na základe ktorej vie objektívne zistiť aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Toto ustanovenie je možné vykladať len v tom zmysle, že spotrebiteľ má možnosť posúdiť rozsah svojho záväzku. Napokon ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. neuložilo veriteľovi povinnosť označovať túto náležitosť konkrétnym dátum, stačí, ak spotrebiteľ má objektívne zistiteľnú informáciu, na základe ktorej vie určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti.

Náležitosti uvedené pod § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. a to celková výška a konkrétna mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie sú uvedené v zmluve, konkrétne v časti Zmluva 1/ a Zmluva 2/ označenej ako „Úver“, kde sú uvedené údaje o výške úveru 3 600 eur - Zmluva 1/ a 850 eur - Zmluva 2/ a mene - euro, je uvedená aj celková čiastka splatná spotrebiteľom - vo výške 6 690,60 eur u Zmluvy 1/ a 1 542 eur u Zmluvy 2/ a napokon aj podmienky upravujúce jeho čerpanie a to spôsob poskytnutia úveru - bankovým prevodom na účet uvedený v zmluvách a je uvedený aj spôsob úhrady splátok - poštovou poukážkou u Zmluvy 1/ a bankovým prevodom u Zmluvy 2/ s uvedením počtu splátok a dobou ich splatnosti, výškou mesačnej splátky a u Zmluvy 2/ aj výška celkovej mesačnej splátky. Súd je toho názoru, že aj náležitosť stanovená v § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. je obsiahnutá v zmluvách.

Pokiaľ ide o náležitosť uvedenú pod písm. j) § 9 ods. 2 zákon č. 129/2010 Z. z. vyžaduje o.i. aj uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmluvách. Súd z obsahu zmlúv zistil, že zmluvy obsahujú údaje: RPMN 21,4 - 22,1 %, priemernú hodnotu RPMN 19,59 % u Zmluvy 1/ a RPMN 29,7 % a priemerná hodnota RPMN 25,82 % u Zmluvy 2/. Súd je názoru, že uvedené údaje o RPMN spĺňajú požiadavku ustanovenú v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže sú uvedené zrozumiteľne a stručne, žalovaný v zmluve uviedol rozmedzie RPMN, z ktorého vychádzal s tým, že pri podpise úverovej zmluvy 1/ nie je presne uvedený termín reálneho poskytnutia finančných prostriedkov (v zmluve bola dohodnutá výplata úveru bankovým prevodom klientovi). Súd je preto názoru, že žalobkyňa ako spotrebiteľ mala v čase, keď sa rozhodovala, či uzatvorí so žalovaným predmetnú Zmluvu 1/, jasnú informáciu, že RPMN je najmenej 21,4 % a navyše 22,1 %. Rozdiel medzi dolnou a hornou hranicou RPMN je 0,7 %, teda nejde o rozdiel, ktorý by mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ekonomické správanie žalobkyne ako dlžníčky, na ktorú okolnosť pri posudzovaní, či uzavretá zmluva o úvere sa bude považovať za bezúročnú a bez poplatkov, dáva zreteľ rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015 a čl. 23 Smernice 2008/48/ES. V zmluvách je tiež uvedená priemerná RPMN, teda litera zákona v podobe uvedenia RPMN a predpokladov pre výpočet RPMN je splnená. Zákon č. 129/2010 Z. z. neukladal žalovanému ako veriteľovi povinnosť uviesť údaj o výške RPMN konkrétnym číslom. Zmluva 1/ a 2/ spĺňajú údaje o RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., keď v zmluvách je uvedená aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (6 690,60 eur a 1 542,00 eur). Uvedené je tiež v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, pretože zmluvy zrozumiteľne a stručne uvádzajú RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaných v čase uzavretia zmlúv.

Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ vyplýva, že zo zmluvy (zmlúv) má byť zrejmá ako výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd zistil, že v Zmluve 1/ je uvedená celková výška mesačnej splátky 85,69 eur, počet splátok 84, termíny splatnosti splátok - prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci, dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. V Zmluve 2/ je celková výška mesačnej splátky 30,85 eur, počet splátok - 60 a termíny splatnosti splátok prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci, dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Súd má za to, že v zmluvách je dostatočne uvedená výška, počet a aj termíny splátok istiny a aj príslušenstva úveru (úroky a iné poplatky). Z obsahu dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. nemožno vyvodiť, že by zámerom zákonodarcu bolo to, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku

zakotvenú v Smernici 2008/48/ES, pričom účelom zákona vyjadrený v dôvodovej správe vo vzťahu k tomuto ustanoveniu neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES. Vychádzajúc z účelu a zmyslu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. súd dospel k záveru, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétne vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016, ktorý konštatoval, že pri spotrebiteľských úveroch nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok, ako aj to, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Z tohto rozhodnutia napokon vychádza aj aktuálna rozhodovacia činnosť NS SR 4Cdo 211/2017, 3Cdo 146/2017, 4Cdo 187/2017, 3Cdo 56/2018), ktorá ako najvyššia súdna autorita plní nezastupiteľnú funkciu pri usmerňovaní (regulovaní) aplikačnej praxe súdov a odstraňovaní rôzneho výkladu zákonných ustanovení (a je aj v súlade s čl. 2 ods. 2 CSP). Vychádzajúc z konštantnej judikatúry v nadväznosti na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 666/2016 a rozsudok Európskeho súdneho dvora C- 212/04 zo dňa 4.7.2006 a vo veci C-456/98 zo dňa 13.07.2000, z obsahu ktorých vyplýva požiadavka na vnútroštátne súdy urobiť všetko pre to, čo je v ich právomoci a uplatniť výkladové metódy ním uznané, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou, je súd názoru, že uzavreté zmluvy obsahuje aj náležitosť uvedenú § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z..

Preskúmaním obsahu zmlúv a ich náležitostí s odkazom na ustanovenie § 9 ods. 2 a vychádzajúc z ustálenej judikatúry súdov precizujúcej jednotlivé náležitosti spotrebiteľských zmlúv, súd dospel k záveru, že zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z., keďže je platne uzavretá a obsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

Naliehavý právny záujem na žiadanom určení podľa § 137 písm. c) a d) CSP vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z..

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 257 CSP a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa práve v okolnostiach danej veci, ktoré videl jednak v charaktere (povahe) sporu - spor spotrebiteľský a s tým do podania žaloby súvisiacej roztrieštenej judikatúry súdov z pohľadu posudzovania splnenia podmienok ohľadom uvádzania náležitostí spotrebiteľských zmlúv. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl aj na strane žalobkyne ako spotrebiteľky domáhajúce sa ochrany na súde proti subjektu - veriteľovi, ktorý nepriznaním nároku na náhradu trov nebude nijakým spôsobom na svojich právach dotknutý.

Žalobkyňa ako spotrebiteľ je osobne oslobodená od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení - ďalej len „ZSP“, a preto v prípade úspechu by poplatková povinnosť podľa § 2 ods. 1 veta prvá ZSP prešla na žalovaného. Žalovaný bol ale úspešný v konaní, preto mu súd povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podanej žaloby neuložil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1,2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.